

Chương 10

Tô Bạch Phong Phát Giác Hồng Bào Quái Nhân

Lục Kỳ Xương kể tiếp:

- Hai người liền lên đường. Khi tới trên ngọn núi hoang, đang chuẩn bị đốt đuốc đi chơi đêm. Tiền huynh bỗng lên tiếng:

- Kỳ Xương huynh! Tiểu đệ cùng Triệu Phụng Hào có cuộc ước hẹn mười năm, nhưng không hiểu thọ mạng của tiểu đệ có sống được mười năm nữa chăng?

- Lục mỗ liền cười hỏi:

- Sao Tiền huynh lại nói vậy? Tiểu đệ coi nội lực của Tiền huynh rất thâm hậu, hiện đang gặp thời cường thịnh thì việc gì mà lo đến thọ mạng?

- Tiền huynh nghiêm nghị nói:

- Chẳng đâu gì Lục huynh, tiểu đệ tính toán số mạng theo bát tự thì bữa nay gặp sao Thiên la, Địa võng khó lòng qua khỏi được.

- Khi đó Lục mỗ cười nói là y mê tín, lập tức kéo y lên núi. Lên đến đỉnh thì đêm khuya vắng người.

Lục Kỳ Xương kể một hơi tới đây, không ngừng lại chút nào thật là thao thao bất tuyệt.

Hắn ngừng lại một giây rồi tiếp:

- Hai người đang thưởng nguyệt thì đột nhiên có tiếng người rú lên thê thảm.

- Nếu trời quả có mắt thì họ Du kia! Người làm thế chẳng được chết yên lành!

Sáu người kia nghe hắn kể tới đây đều sửng sốt vì câu chuyện này cũng tương tự như thiên cổ sự của Tô Bạch Phong. Quần hào ngơ ngác nhìn nhau lộ vẻ kinh dị.

Lục Kỳ Xương liếc mắt nhìn mọi người rồi kể tiếp:

- Khi đó hai người bọn tại hạ lại nghe tiếng gầm rất thê thảm chói tai, không nhìn được liền vọt tới coi, thì thấy cách đó không xa có một người đang ngó người khác hành động chậm chạp dường như đã bị trọng thương. Người kia phóng chưởng đánh người đó rớt xuống vực thẳm.

- Tiên huynh thi triển thân pháp Bát bộ cảm thiên vọt tới cứu nhưng không kịp. Y cảm hận người kia tàn độc liền xoay tay phóng chưởng đánh tới. Kỳ ở chỗ người kia không nghinh địch mà lại vọt về bên một khối đá bằng phẳng. Hắn vươn tay ra chụp lấy một con nhân sâm màu lục để đó rồi chuồn vội vào bọc.

- Khi đó Lục mỗ đứng dưới gốc cây theo dõi và cho là người này là vì một con nhân sâm mà hại người kia. Coi tình hình còn đoán ra hai người đó là bạn hữu.

Lúc đó Tiên huynh đã nhảy đến sườn núi đang cùng người kia động thủ. Công lực của người kia cao thâm ngoài sự tiên liệu của đối phương. Bắc ông Tiên Trọng Hợp đã đánh mười chiêu mà không chiếm được thượng phong. Đến chiêu thứ ba mươi, Bắc ông ra một chiêu thắng thế, lập tức hạ sát thủ nhưng ngay lúc ấy Tiên huynh la lên:

- Ta trúng độc mất rồi!

- Lục mỗ cực kỳ kinh hãi toan xông ra thì thấy Tiên huynh trong lúc chớp nhoáng này phấn khởi thần oai phóng chưởng đánh rơi người kia xuống sườn núi. Lục Kỳ Xương kể tới đây liền đột nhiên biến đổi sắc mặt thành trầm trọng.

Hắn kể tiếp.

- Tiên huynh nổi lên tràng cười rộ rồi lùi lại. Y vận động chân khí để giữ chất độc khỏi lan ra và lật đật xuống núi.

- Tiên huynh trúng độc khác lạ không hiểu là gì. Không có thuốc giải mà công lực của Tiên huynh không ngăn cản được chất độc rồi y từ giã cuộc đời trong một đêm mưa to gió lớn.

Lục Kỳ Xương kể tới đây buông tiếng thở dài. Hắn nói liên hồi tựa hồ không bịa đặt chút nào.

Sáu người đều tính thầm trong bụng:

- Thiên cố sự của Tô Bạch Phong và Lục Kỳ Xương nguyên là một vụ nên có nhiều chỗ giống nhau. Một điểm bất đồng là máu chót thiên cố sự này là người rớt xuống vực sâu. Nếu không phải là Tiên Trọng Hợp thì ra Tô Bạch Phong đã bịa chuyện. Trường hợp người rớt xuống đúng là Tiên Trọng Hợp thì Lục Kỳ Xương đã giả tạo và hắn còn bị nghi ngờ là đã dúng tay vào việc mưu hại Tiên Trọng Hợp.

Diệu hơn nữa là nơi xảy ra thiên cố sự khác nhau mà cũng có thể giải thích một cách trót lọt. Cả Lục Kỳ Xương và Tô Bạch Phong đều nghe tiếng người rú thê thảm một câu:

Nếu trời có mắt thì họ Du kia! Người làm như vậy tất chẳng được chết yên lành! Nếu quả Tô Bạch Phong nghe tiếng rú còn cách xa hơn thì lúc chàng chạy tới nơi, người thứ nhất đã bị hất tung xuống vực rồi. Chàng không biết người quyết đấu trên sườn núi là Tiên Trọng Hợp. Giải thích như vậy thì cả hai phương diện đều hợp lý.

Nếu cả hai người họ Lục và họ Tô đều không bịa chuyện thì chỉ là sự hiểu lầm một cách ngẫu nhiên.

Sáu người suy nghĩ không ngớt. Tuy nhiên họ đối với Lục Kỳ Xương ít phần hoài nghi, vì thiên cố sự của hắn chỗ nào cũng hợp lý. Điều thứ hai mà mọi người đã thấy hắn phô diễn thân pháp Hoạt phạt phi thăng.

Lục Kỳ Xương lại lớn tiếng:

- Họ Tô đã đến đây phó ước thay Triệu Phụng Hào. Câu chuyện của chúng ta vừa nói ai quấy thì các vị cũng đã rõ rồi. Bây giờ bất tất phải nói huých toẹt ra nữa. Chúng ta động thủ đi thôi.

Hắc Luân đứng dậy nói:

- Đúng thế! Tô huynh hãy vạch đường tử đấu đi!

Tô Bạch Phong cười đáp:

- Mấy năm nay, Triệu gia đã ghi vào tâm khảm về phát chương của Dương huynh. Lão gia dặn tại hạ đừng để lỡ cơ hội xin lãnh giáo!

Dương vi lạnh lùng đáp:

- Xin mời Tô đại hiệp! Dương mỗ sẵn sàng thỉnh giáo!

Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí. Sắc mặt chàng nghiêm nghị vì chàng biết chương gia nội lực của Dương Vi đã nổi tiếng thiên hạ vô địch. Trên chốn giang hồ ít người tiếp nổi năm quyền đánh của hắn.

Dương Vi từ từ tiến lại gần năm bước, đưa hai tay lên đặt ở trước ngực.

Tô Bạch Phong vận chân khí vào song chưởng, nhẹ nhàng đẩy ra.

Dương Vi phóng quyền tay mặt đánh ra. Hai luồng nội lực đụng nhau. Tô Bạch Phong cảm thấy bàn tay tê chồn trong lòng ngấm ngấm kinh hãi. Chân lực của Dương Vi cuộn cuộn trút vào qua bàn tay chàng không ngớt. Chòm râu bạc dưới cằm lão rung lên bần bật.

Tô Bạch Phong cảm thấy chân lực đối phương lúc dứt lúc nổi. Ban đầu chàng cho rằng lão dùng kế dụ địch, nhưng kế tiếp mấy lần như vậy khiến lòng chàng nghi hoặc. Chàng hít một hơi chân khí thì đột nhiên trước ngực nghẹt thở,

và trán toát mồ hôi, không khỏi giật mình kinh hãi, vội ngừng kinh lực cho tan đi.

Bình một tiếng. Hai bàn tay của hai người liền phân khai và bị chấn động đảo người đi.

Tô Bạch Phong lại thấy trái tim đập mạnh không ngớt. Chàng lâm bảm:

- Mình bị trúng độc mất rồi!

Sau một lát mồ hôi toát ra lòng bàn tay, miệng lâm bảm:

- Hiện nhiên có người hạ độc thủ bằng một thứ chất độc rất kỳ dị. Người bị trúng hồi lâu vẫn chưa phát giác. May mà mình hít một hơi chân khí mới hiểu rõ không thì bữa nay chẳng còn đất mà chôn. Bây giờ trúng độc còn nhẹ, muốn trục ra thì phải ngồi yên vận chân khí mới được.

Bỗng lửa giận bốc lên, ngừng đầu ngó mọi người nói:

- Trước nay Triệu gia vẫn coi các vị là anh hùng hào kiệt. Chà chà! Bây giờ mới biết!

Đột nhiên chàng im bật vì thấy Dương Vi đổ mồ hôi trán, chàng liền nghĩ tới nội lực của Dương Vi vừa rồi chột dứt chột nói rất là kỳ quái. Hiện nhiên lão cũng tỏ ra triệu chứng trúng độc. Chàng ngừng lời, trong lòng theo đuổi ý nghĩ:

- Chất độc này thâm hiểm phi thường! Chẳng hiểu Dương Vi đã biết chưa?

Hừ... Lục Kỳ Xương... Lục Kỳ Xương...

Trong thời gian chớp nhoáng này, chàng cho là chưa nguy hiểm đến nơi ngay.

Đáng sợ nhất đối phương là hạng người nào không sao đoán ra được! Vốn là người kín đáo chàng tự nhủ:

- Ta phải mạo hiểm như vậy mới được!

Dương Vi từ từ lùi về.

Tô Bạch Phong mắt sáng như điện nhìn quanh một vòng. Bỗng chàng ngửa mặt lên trời nở một tràng cười rộ.

Mọi người thấy vừa rồi nét mặt chàng chột âm thầm, chột sáng lên, bây giờ lại nổi lên tràng cười ha hả.

Hắc Luân không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tô đại hiệp cười gì vậy?

Tô Bạch Phong lạnh lùng đáp:

- Tô mỗ cười Triệu gia nổi tiếng một thời mà bị mất hết uy danh trong trường hợp này!

Hắc Luân biến sắc ra chiều tức giận:

- Tô đại hiệp nói rõ đi. Mất hết uy danh trong trường hợp này là nghĩa làm sao?

Tô Bạch Phong mặt lạnh như tiền, chàng lẳng lẳng không đáp.

Mã đạo trưởng ở phái Võ Đương tiến lên một bước nói:

- Tô đại hiệp nên biết trước nay người võ lâm coi danh trọng hơn mạng sống.

Tô Bạch Phong sa sầm nét mặt gầm lên:

- Các vị... các vị thật là đê hèn!

Soạt một tiếng! Mã đạo trưởng rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang rung động lấp loáng.

Tô Bạch Phong cười lạt nói:

- Các vị đã hạ độc rồi!

Người chàng né sang một bên. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chú vào mặt đối phương.

Lục Kỳ Xương vẻ mặt ngơ ngác.

Mã Thiên Lý cất giọng run run hỏi:

- Đại hiệp bảo sao?

Tô Bạch Phong duỗi tay ra, miệng há hốc. Sắc mặt xám lại, hai chân mềm nhũn ngồi phệt xuống đất không nói nên lời.

Mã Thiên Lý háng dặng một tiếng quay lại hỏi:

- Hắc huynh! Phải chăng Hắc huynh đã hạ độc?

Hắc Luân dường như thấy diễn biến đột ngột vô cùng cũng kinh hãi ngăn người ra. Nhưng nghe Mã đạo trưởng hỏi vậy, hấn tức giận cặp mắt cơ hồ tóe lửa hỏi lại:

- Mã đạo trưởng! Đạo trưởng nói vậy là có ý gì?

Mã Thiên Lý ngửa mặt lên trời cười dài, không lý gì đến Hắc Luân, miệng lảo lảo nhảm nói:

- Hắc Luân! Cuộc hội ước bữa nay nhất định chúng ta thất bại rồi. Chính Triệu Phụng Hào thân hành đến phó ước, chúng ta còn đối chọi được, không ngờ.. hỡi ơi... ngày nay chúng ta chẳng còn mặt mũi nào nữa, đành là một chết mà thôi!

Tay mặt lão vung lên, xoay ngược trường kiếm lại toan đâm cổ tự tử.

Bỗng nghe Hắc Luân gầm lên:

- Mã Thiên Lý! Lão nên ăn nói cẩn thận một chút!

Mã đạo trưởng dừng tay lại, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Triệu đại hiệp! Bàn đạo không còn mặt mũi nào nhìn lại đại hiệp nữa.

Đành chờ... đành chờ kiếp sau!

Hắc Luân gầm lên:

- Đạo trưởng căn cứ vào điều chi mà bảo là lão phu hạ độc?

Lục Kỳ Xương cười lạt nói:

- Hắc huynh mang ngoại hiệu là Độc Ông! Ha ha! Thủ đoạn này quả nhiên tàn độc!

Hắc Luân sửng sốt. Lửa giận xông vào tim. Lão hít dài một hơi chân khí, vung tay mặt lên đánh tới Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương tung mình lùi lại phía sau. Miệng hấn cất giọng lạnh như băng nói:

- Hắc huynh! Hắc huynh làm như vậy quả thật chẳng quang minh lỗi lạc chút nào!

Hắc Luân xoay mặt lại nhìn mọi người thấy ai cũng lộ vẻ kinh nghi phần khích, dăm dăm nhìn mình. Toàn thân lạnh ngắt hấn lớn tiếng quát:

- Các vị...

Đột nhiên hấn cảm thấy trước ngực đau nhói lên. Lời nói chưa dứt, hấn lão đảo té xuống.

Diễn tiến này khiến cho mọi người càng kinh hãi hơn. Mã đạo trưởng la gọi:

- Hắc huynh!

Lại thấy Hắc Luân da mặt co rúm lại, hắc khí bốc lên. Hiển nhiên hấn trúng phải chất kịch độc.

Mã Thiên Lý tưởng chừng sét nổ giữa trời xanh. Một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc. Lão lớn tiếng hô:

- Các vị! Không chừng chúng ta bị trúng độc cả rồi!

Lão từ từ hít một hơi chân khí, thì cảm thấy toàn thân rúng động, không sao đề tụ chân khí được. Tứ chi bách thể trở thành bất lực.

Cùng một lúc mọi người đều phát giác ra tình trạng này, ngơ ngác nhìn nhau.

Hắc Luân đột nhiên trợn hai mắt lên nhìn Mã Thiên Lý miệng lắp bắp:

- Đây là..... Đây là chất độc vô ảnh mà người ta... thường đồn đại... chúng ta bị trúng nặng quá rồi... không thể vận công được nữa!

Hắn ngoại hiệu là Độc Ông, nên hiểu rất rõ việc dùng độc.

Quần hào nghe nói đến chất độc vô ảnh, trong lòng liền nổi lên mối bi thảm khôn lường.

Nên biết chất độc vô ảnh chỉ nghe đồn đại trong võ lâm. Trong vòng năm năm nay tiếng đồn càng ghê gớm. Tuy chưa một ai thấy qua mà đều biết là chất độc này không phát tác kịch liệt, người trúng phải hồi lâu vẫn chưa biết. Cả người công lực cao thâm cũng chẳng thể phát giác. Sau một quãng thời gian, chất độc thấm vào nội phủ thì nội công ai thâm hậu đến đâu cũng không trực ra được.

Những nhân vật tại trường đều là cao thủ hạng nhất, nội lực không phải tầm thường, nhưng phát giác qua thì đã quá muộn, không thể đề tụ chân lực được nữa.

Dương Vi và Tô Bạch Phong vừa trao đổi chưởng, động dụng chân lực mới biết là toàn thân bất lực, đầu óc hôn mê.

Mã đạo trưởng thở dài hỏi:

- Không hiểu ai đã hạ chất độc vô ảnh này?

Mọi người đều có nghi vấn như nhau mà không ai tìm ra được đáp án.

Ngọc Ưng Phương Cang quay lại ngó nhìn Lục Kỳ Xương.

Lục Kỳ Xương lớn tiếng la:

- Phải rồi! Phải rồi! Chính Tô Bạch Phong đã hạ độc thủ!

Mọi người ngơ ngác chẳng hiểu ra sao.

Lục Kỳ Xương nói tiếp:

- Hạ độc rồi lại giả vờ trúng độc. Hắn vừa đánh trống vừa ăn cướp để chúng ta. chúng ta khỏi nghi ngờ gã.

Hắn đưa mắt nhìn quanh một lượt thấy nghi ngờ trong khóe mắt mọi người chẳng những không vì lời gã nói mà giảm bớt đi mà còn lộ vẻ lo âu, mỗi hoài nghi càng trầm trọng, dăm dăm nhìn hắn khiến cho hắn không khỏi ngẩn người ra, bẽn lẽn im tiếng.

Dương Vi đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Lục huynh! Phải chăng Bắc Ông Tiền Trọng Hợp cũng chết về chất độc vô ảnh này?

Lục Kỳ Xương biến sắc hỏi lại:

- Dương huynh hỏi câu này là có ý gì?

Dương Vi không đáp từ từ tiến đến bên Phương Cang ghé tai nói nhỏ một hồi.

Lục Kỳ Xương thấy sắc mặt Phương Cang luôn luôn biến đổi mục quang dăm dăm nhìn hắn. Hắn tính thầm cách hành động.

Lục Kỳ Xương thấy Dương Vi và Phương Cang từ từ đi về phía hắn. Trong bụng đã có quyết định, hắn không chờ hai người tới gần đã lướt mình về chỗ Tô Bạch Phong đang ngồi xếp bằng miệng lớn tiếng quát:

- Tô Bạch Phong! Người đã hạ thủ tàn độc, Lục mỗ quyết liều mạng với người!

Hắn giơ song chưởng lên nhắm đánh vào tử huyệt thái dương trên đầu Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong sắc mặt lợt lạt như tờ giấy, ngó thấy Lục Kỳ Xương sắp hạ độc thủ thì giữa lúc ấy Dương Vi đột nhiên khoa chân bước tới trước mặt Lục Kỳ Xương gầm lên:

- Hãy khoan!

Lục Kỳ Xương sững sốt. Đột nhiên Ngốc Ứng Phương Cang cũng đưa tả chưởng đập vào sau lưng Dương Vi.

Dương Vi gầm lên một tiếng xoay tay mặt lại bằng phẳng đẩy ra.

Lục Kỳ Xương mặt mày thất sắc, phải giơ hai tay lên chống cự.

Quyền lực của Dương Vi nổi tiếng là Di sơn phủ, quả nhiên không phải tầm thường. Hắn nhả chưởng lực ra, chưởng phong rít lên veo veo.

Lục Kỳ Xương trong lúc hoang mang cũng nả chưởng lực ra nhưng kẻ mạnh người yếu thế đã rõ ràng.

Bản lĩnh như Triệu Phụng Hào còn phải chịu chưởng lực của Dương Vi ghé góm, Lục Kỳ Xương bị chưởng lực kinh thiên động địa của Dương Vi đánh vào hai tay hắn, toàn thân nhũn ra, người lão đảo lùi lại ba bước, miệng không ngớt thở hồng hộc.

Phương Cang đột nhiên ngửa mặt lên thổ máu tươi ra ngã lăn ra đất.

Dương Vi sắc mặt đen lại trở vào mặt Lục Kỳ Xương nói rõ từng tiếng:

- Người mới không bị trúng độc!

Vừa dứt lời người lão đã té nhào.

Lục Kỳ Xương bây giờ mới hiểu vừa rồi Phương Cang nả luồng hộ tâm chân khí để giúp Dương Vi phóng chưởng đánh mình. Nhưng chân lực kích thích chất độc vô ảnh phát tác hai người không chống được nữa.

Lục Kỳ Xương cảm thấy hai cánh tay tê chòn, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ:

- Thằng cha Dương Vi chưởng lực nổi tiếng thiên hạ vô song quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này bọn Mã Thiên Lý, Giản Công Lâm cùng tiến lại.

Mã Thiên Lý tay cầm trường kiếm không ngớt rung động trầm ngâm hỏi:

- Lục Kỳ Xương! Người là ai?

Lục Kỳ Xương lạnh lùng nhìn đối phương, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Vô ảnh chi độc thiên hạ vô song!

Mã Thiên Lý tức giận gầm lên:

- Chúng ta và người chẳng có thù oán gì! Tại sao người lại hạ độc thủ?

Lục Kỳ Xương lạnh lùng nói:

- Thần châu bát ngát duy ngã độc tôn!

Tô Bạch Phong đột nhiên mở mắt Lục Kỳ Xương nói:

- Người. người té ra là người!

Nguyên bữa trước ở trong căn nhà cô độc, Tô Bạch Phong phải một phen kinh hãi vì phát giác ra chưởng môn phái Võ Đương, chưởng môn phái Điểm Thương, Thiết thị huynh ở phái Thiên sơn đều bị độc thủ. Khi có một lão già

thần bí mặc áo hồng bào xuất hiện lão ngửa mặt lên trời cười và cũng thốt ra tám chữ:

- Thần châu bát ngát duy ngã độc tôn!

Bây giờ Tô Bạch Phong mới nhớ ra.

Lục Kỳ Xương ngơ ngác một chút rồi đột ngột tỉnh ngộ cười ha hả nói:

- Tô Bạch Phong! Ta bị người nhận ra rồi!

Mã Thiên Lý không hiểu hai người nói chuyện gì. Lúc này Lục Kỳ Xương đã lướt đến trước mặt Tô Bạch Phong.

Mã Thiên Lý hơi trường kiếm đưa ra. Lục Kỳ Xương thấy thế kiếm lướt đi một cách tuyệt diệu. Hắn mà chuyên động thân hình là thanh trường kiếm chụp xuống toàn thân. Hắn không khỏi khen thầm trong bụng, nhưng biết Mã Thiên Lý đã mất hết chân lực. Miệng hắn cười nhạt một cái, rung động tay trái một cái.

Mã Thiên Lý liền bị hát sang một bên.

Lục Kỳ Xương sấn tới trước mặt Tô Bạch Phong hít mạnh một hơi chân khí rồi nói:

- Tô Bạch Phong! Hôm ấy người đánh ta hai chưởng ta đã nghi là bậc thần tiên cái thế! Bữa nay gặp đây té ra người là đại biểu của Triệu Phụng Hào. Thảo nào người là đại biểu của Triệu Phụng Hào. Nhưng lòng trời muốn cho ta bữa nay quăng một mẻ lưới mà quét được hết...

Tô Bạch Phong thở dài hỏi:

- Tại sao người lại làm như vậy?

Lục Kỳ Xương cười rộ đáp:

- Thiên hạ vô song!

Tô Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Theo ta nhận xét thì ý người không chỉ có vậy mà thôi!

Lục Kỳ Xương sừng sốt gầm lên:

- Đừng rườm lời nữa!

Hắn giơ tay mặt lên. Tô Bạch Phong lại thở dài hỏi:

- Tên họ thật người là gì?

Lục Kỳ Xương cười rộ đáp:

- Ta nói cho người hay để người chết được yên dạ.

- Lão phu họ Du.

Tô Bạch Phong từ từ nhắm mắt lại hỏi:

- Quả nhiên người đã sát hại Bắc Ông!

Lục Kỳ Xương cười lạt đáp:

- Tô Bạch Phong! Lần trước ta đã tha chết cho người, nhưng lần này ha ha nhất định người phải phơi thây!

Hắn vừa dứt lời đã phóng chưởng đánh xuống đầu Tô Bạch Phong đánh bình một cái.

Bọn Mã Thiên Lý, Giản Công Lâm đều nhắm mắt lại không dám nhìn vào.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Tô Bạch Phong mắt tròn tròn xoe nhảy vọt lên đánh vù một cái.

Lục Kỳ Xương kinh hãi bật tiếng la hoảng. Tô Bạch Phong vung chưởng đánh mạnh ra.

Lục Kỳ Xương chẳng khi nào ngờ Tô Bạch Phong công lực vẫn còn nguyên vẹn. Lần này chàng lại trá tử mà hắn không phát giác. Hắn bỏ vĩa lùi lại, hai tay miết cường vận toàn lực xô ra.

Hai luồng kinh lực đụng nhau, Lục Kỳ Xương bị đánh hất bay đi rớt ra xa ngoài ba trượng.

Người hắn hạ xuống đất lảo đảo mấy cái.

Bọn Mã Thiên Lý thấy cục diện chuyển biến bất ngờ, kinh ngạc đến ngẩn người.

Tô Bạch Phong oai phong lẫm liệt, lớn tiếng quát:

- Họ Du kia! Lưới trời lồng lộng người...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên Lục Kỳ Xương gầm lên một tiếng thật to, thò tay mặt vào bọc rồi giơ lên không.

Bỗng thấy một đám mây mù sắc trắng tung ra.

Tô Bạch Phong kinh hãi thất sắc. Thân pháp chàng nhanh như gió. Hai tay chàng chụp lấy Dương Vi và Hắc Luân nằm dưới đất, chân phải chàng hất Phương Cang bằng bạng bay ra xa ngoài ba trượng rớt xuống khu đất cỏ. Bọn Mã Thiên Lý cũng chạy lùi ra.

Làn mù phấn theo gió bay đi. Tô Bạch Phong gầm lên một tiếng hai tay đẩy mạnh ra. Nội lực của chàng hùng hậu lướt qua làn mù. Phía sau làn mù tuy không thấy gì, nhưng văng vẳng nghe có tiếng người rên.

Luồng chưởng phong quạt tan làn mù thì không thấy bóng dáng Lục Kỳ Xương đâu nữa.

Tô Bạch Phong thở phào một cái.

Mã Thiên Lý nhìn con người hùng tráng gầm thét gió mây cũng nội lực tan mây vỡ đá không khỏi sợ hãi đến ngẩn người.

Tô Bạch Phong từ từ quay lại nói:

- Vì tại hạ mà xảy ra chuyện hậu hoạn đáng tiếc này. Mã Thiên Lý thở dài nói:

- Tô đại hiệp! Vừa rồi bọn tại hạ đã trách lầm đại hiệp, thật lấy làm áy náy!

Tô Bạch Phong lắc đầu nói:

- Lai lịch của Lục Kỳ Xương thật là phức tạp. Các vị chưa chắc hiểu được nhưng tại hạ đã trải qua một vụ...

Mã Thiên Lý và Giản Công Lâm vừa rồi đã được nghe cuộc đối thoại giữa Tô Bạch Phong và Lục Kỳ Xương mà chưa hiểu đầu đuôi. Bây giờ mọi người thấy Tô Bạch Phong nhắc tới liền chú ý lắng nghe.

Tô Bạch Phong thở dài nói:

- Những nhân vật đầu não các phái lớn trong võ lâm đều chết về tay tên Lục Kỳ Xương này.

Chàng liền đem tám thảm kịch đã trải qua ở trong ngôi nhà cô độc kể lại cho mấy người nghe.

Mã Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Theo lời Tô đại hiệp thì Lục Kỳ Xương chuyên nghề dăng lưới để quét những cao nhân trong thiên hạ hay sao?

Tô Bạch Phong đáp:

- Chỗ dụng ý của hắn đã rõ rồi, nhưng tại hạ còn ngờ hắn có âm mưu khác!